

allerede af anden myndighed meddelt eneret. Udstedelse af eneret forudsættes kun anvendt i tilfælde, hvor hensynet, jf. stk. 1, nr. 1, ikke kan tilgodeses på anden måde, og anvendt med den mindst mulige geografiske udstrækning.

Det bemærkes, at trafikministeren med hjemmel i § 4, stk. 5, vil kunne fastsætte nærmere regler om bl.a. udbud af enerettigheder, således at de pågældende myndigheder sikres information herom, og det undgås, at der udbydes eller meddeles enerettigheder, som er uforenelige med en allerede udbudt eller meddelt eneret.

Det forudsættes, at det som udgangspunkt er kommunalbestyrelsen eller amtsrådet i den berørte kommune eller amtskommune, der for at sikre varetagelsen af lokale eller regionale behov for opretholdelsen af den pågældende rutes drift skal kunne give eneret til at drive færgerute det pågældende sted. Trafikministerens mulighed for at give eneret forudsættes alene anvendt i helt særlige tilfælde, hvor landsdækkende hensyn taler herfor.

Muligheden for at give eneret gælder kun for anløbssteder og kyststrækninger beliggende her i landet, jf. hertil Rådets forordning (EØF 4055/86) om anvendelse af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser på søtransportområdet, som ændret ved forordning (EØF 3573/90) af 4. december 1990 (EFT 1986 L 378/1 og EFT 1990 L 353/16), hvorefter der som udgangspunkt er fri adgang til at udføre søtransport mellem medlemsstater og mellem medlemsstater og tredjelande.

Efter stk. 2 er der mulighed for at begrænse adgangen til at drive færgerute mellem nærmere angivne anløbssteder eller kyststrækninger, selvom der allerede drives færgerute det pågældende sted. Eksisterende drift kan ikke udelukkes, men retten til at drive færgerute kan begrænses således, at det ud over allerede eksisterende drift forbeholdes en enkelt operatør at drive færgerute.

Med stk. 3 bestemmes, at det er den myndighed, der i overensstemmelse med § 5, stk. 1-3, har foretaget udbudet af den pågældende færgedrift, som meddeler eneret eller begrænsning af retten til at drive færgerute. Der henvises til bemærkningerne til § 5, stk. 3.

Det vil efter bestemmelsen kunne forekomme, at et amtsråd eller en kommunalbestyrelse giver eneret efter stk. 1 eller meddelelse efter stk. 2 vedrørende anløbssteder eller kyststrækninger, som ikke er beliggende i den pågældende (amts)kommune. I det omfang, den pågældende kommunale myndighed herved giver eneret m.v., som vedrører anløbssteder eller kyststrækninger beliggende i en amtskommune eller

kommune, hvor amtsrådet eller kommunalbestyrelsen ikke er omfattet af § 5, stk. 1-3, fordi disse myndigheder ikke ønsker at yde betaling efter § 2, stk. 2, eller give eneret m.v. jf. § 3, stk. 1-2, forudsættes det, at sidstnævnte myndigheder orienteres herom, inden eneretten m.v. gives.

Til § 4

Med bestemmelsen fastsættes et grundlæggende krav om, at driften af færgeruter, som det offentlige yder betaling for, og færgeruter, hvortil der gives eneret til driften, skal udbydes.

Til bestemmelsens stk. 1 bemærkes, at de fæргеaktiviteter, som varetages af den pågældende offentlige myndighed selv, uden at der ydes betaling fra andre myndigheder og uden brug af fremmede operatører, ikke skal udbydes, også selvom driften på de ønskede vilkår ikke kan finansieres alene over taksterne.

Dette gælder således for statsvirksomheden BornholmsTrafikken, som er oprettet ved lov om BornholmsTrafikken (lov nr. 272 af 23. maj 1973), og som efter loven har til formål at drive trafik med passagerer, post og gods til og fra Bornholm.

Dette gælder endvidere for kommuners, amtskommuners og kommunale fællesskabers egen drift af færgeruter under anvendelse af egne økonomiske midler, herunder for så vidt angår kommunale fællesskaber midler fra de kommuner, der deltager i fællesskabet.

Det gælder imidlertid ikke for en offentlig myndigheds, f.eks. et kommunalt fællesskabs, drift af en færgerute, når der fra andre offentlige myndigheders side, f.eks. de kommuner, der ikke deltager i det kommunale fællesskab, ydes betaling for driften. I sådanne tilfælde skal der foretages udbud af aftalen om betaling. Det samme gælder i tilfælde, hvor der ydes statslige tilskud til (amts)kommuners varetagelse af en færgerutes drift, uanset at (amts)kommunen selv skal forestå driften af den pågældende færgerute.

For så vidt angår de vilkår om færgedriften, som udbudet bl.a. skal indeholde, henvises til bemærkningerne til § 2, stk. 2.

I § 4, stk. 2, foreslås, at trafikministeren bemyndiges til at fastsætte, at aftaler, hvis anslåede samlede værdi ikke overstiger et beløb svarende til det maksimale samlede de minimis-støttebeløb i henhold til Europa-Kommissionens bestemmelser om de minimis-støtteordninger (Kommissionens brev af 23. marts 1993 om brugen af de minimis-reglen i rammebestemmelserne for statsstøtte til små og mellemstore virksomheder som ændret ved Meddelelse fra Kommissionen af 6. marts 1996 om de minimis-støtteordninger (EFT 1996 C 68/9)), ikke omfattes af udbuds-